

дани. Османъ паша реши да напустне Плѣвенъ, да измъкне войскитѣ си отъ укрепленията и да замине по пѣтя за София.

Рускиятъ царъ стои съ своитѣ генерали въ село Пордимъ, до Плѣвенъ. Той очаква вече победата. При царя пристига отъ Русия графъ Игнатиевъ. Става съветъ. Царъ Александъръ запитва графъ Игнатиева, какъвъ миръ трѣбва да се склучи съ султана. Игнатиевъ изважда отъ пазвата си една карта и единъ договоръ и казва:

— Всичкитѣ земи, по които живѣятъ българи, трѣбва да образуватъ ново българско царство. Ето ви и картата — каза твърдо графъ Игнатиевъ.

Нѣколко стари генерали се ядосаха, че царътъ пита графъ Игнатиева за миръ. Единъ отъ генералитѣ прешепна на другитѣ: само графъ Игнатиевъ знае, кои сѣ българскитѣ земи и затова царътъ него слуша.

Минаха се нѣколко дни и графъ Игнатиевъ се върна въ Русия.

На 27 ноемврий презъ нощта неочаквано зареваха всички руски топове. Османъ паша бѣ вдигналъ войскитѣ си и се мчеше при рѣката Витъ да пробие руския обрѣчъ и да замине по пѣтя за София. Стрелнаха се рускитѣ войски отъ цѣлата околностъ и обградиха турцитѣ до рѣката. Османъ паша бѣ раненъ и се предаде. Рускитѣ конни части го заведоха въ Плѣвенъ, гдето бѣ пристигналъ царътъ, и го въведоха въ стаята му. Пашата предаде сабята си на царя, а царътъ му я повърна, като на достоенъ пълководецъ. Османъ паша съ цѣлата си войска бѣ откаранъ въ Русия.

Новината за превземането на Плѣвенъ се прѣсна като свѣткавица по цѣлата бойна линия отъ Русе до Шипка—Троянъ и Видинъ. Велнага се даде команда да се приготвятъ войскитѣ и настѣпятъ срещу отслабената турска войска въ Тракия.